

ρος κοίλον εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν λιμνάζοντα ὕδατα, ἡ ὥρος τελευτώδης Σάμ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Τριφυλ.)

ἀποτοκίζω ἀμάρτ. ἴποτοκίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοκο.

Ὑπενθυμίζω εὐεργεσίαν πρὸς ὄνειδισμόν (οἶονεὶ δια-
λαλῶν αὐτὴν ὡς ἡ μετὰ τὴν ὥροτοκίαν κακκαρίζουσα ὄρνις):
Κάθα ὥρα καὶ σιμὴ μου ἴποτοκίζει ἐκείαν ποῦ μου ὄδωκε
ἰπέρουσι. Γύρισέ του τα πίσω νὰ μὴ ἴροικῶ νὰ σοῦ τὰ ἴποτοκίζη.
Συνών. ἰδ. ἀναγορεύω 2, ἀναγορίζω.

ἀποτόκισμα τό, ἀμάρτ. ἴποτόκισμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτοκίζω.

Ὑπενθυμίσαις εὐεργεσίας πρὸς ὄνειδισμόν: Δὲ θέλω
πρᾶμα ἀπὸν τὰ χέρια του, γιατί σὲ λίγο θὰ κινήσῃ τὰ ἴποτο-
κίσματα.

ἀποτοκιστής ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. ἴποτοκίστρα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτοκίζω.

Θηλ., ἡ ὑπενθυμίζουσα γενομένην εὐεργεσίαν: ἴποτο-
κίστρα ναι καὶ δὲ θέλω πρᾶμα ἀπὸν τὰ χέρια τῆς. Συνών.
ἀποχτυποῦ.

ἀπότοκο τό, Ἰμοργ. Ἰνδρ. Θήρ. Θράκ. Κάλυμν.
Κρήτ. (Σητ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Περιδ. ἀπότικο Κῶς
Νίσουρ. ἴποτοκο Κρήτ. Πελοπ. ἀπόκοιτο Ἀνάφ. Ἰνδρ.
Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. Κέως Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Βόθρ.
Γαλανᾶδ. Κορων. Χαλκ.) Σῦρ. κ.ά. ἀπότοκος ὁ, Λέρ.
ἀπότουκος Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπότοκος = ὁ ἐκ τινος γεννώ-
μενος, προερχόμενος. Τὸ ἀπόκοιτο ἐκ παρετυμ. πρὸς
τὸ κόττα.

1) Τὸ ἐν τῇ φωλεᾷ τῆς ὄρνιθος διαρκῶς μένον φόν
διὰ νὰ προσελκύεται αὐτὴ καὶ νὰ γεννᾷ ἐκεῖ καὶ οὐχὶ
ἀλλοχοῦ (πολλάκις ἀντὶ τοῦ δύναται νὰ τεθῇ ἄλλο παρό-
μοιον πρᾶγμα, οἶον λευκὸς λίθος, λευκὸν κρόμμυον, λευ-
κὸς σάπων κττ.) ἐνθ' ἄν.: Χωρὶς ἀπόκοιτο δὲ γαθίζει ἡ ὄρνιθα
νὰ κάμῃ τ' ἄβγὸ Κρήτ. Ἰφηκε ἀπότοκο ἴς τὴν φωλεὰ γιὰ
νὰ μῆνῃ ἡ ὄρνιθα νὰ κάμῃ τ' ἄβγὸ Σητ. Συνών. ἄβγο-
μάννα 3, ἄβγότοκο, ἀποτόκι, ἀποφώλι, πρόσαβγο,
προσφώλι, πρόσφωλος, φώλι, φωλίτης, φῶλος.

2) Τὸ τελευταῖον γεννηθὲν φόν Ἰνδρ.

***ἀπότοκος** ἐπιθ. ἀπόκοιτη ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοκο.

1) Ὁρνις ἡ ὁποία ἔπαυσε νὰ γεννᾷ. 2) Ἡ τελευταία
γεννηθεῖσα θυγάτηρ.

ἀπότολμα ἐπίρρ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 23.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπότολμος. Τύπ. ἀπότορμα μεσν.
παρὰ Μαχαιρ. 1,580 (ἐκδ. RDawkins).

Μετὰ τόλμης, ἄνευ δειλίας: Ποίημ.

Τὸ φοβερὸν κλειδὶ δὲν ἔπιασα καὶ ἀκόμα
δὲν ἄγγιξα δειλὰ ἡ ἀπότολμα τὴν πύλην
ποῦ φέρνει ἴς τῆς ζωῆς τ' ἀγνώριστα Ἰελευσίνα

ἀποτολμιά ἡ, ἀμάρτ. ἴποτολμιά Κύπρ. ἴποτορμιά
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀποτολμία, παρ' ὃ καὶ ἀποτορ-
μία. Πβ. Μαχαιρ. 1,360 (ἐκδ. RDawkins) «θωρῶντα
οἱ Γενουβίσοι τὴν ἀποτορμίαν τοῦ παιδίου ἐπροσδέκτη-
σάν τον πολλὰ καλά».

Τὸ νὰ τολμᾷ τις, τόλμη. Συνών. ἀποκότῃσι, ἀπο-
κοτμά.

ἀπότολμος ἐπιθ. Κύπρ. — ΚΠαλαμ. Ἰαμβ. καὶ ἀνάπ. 2

39 — Λεξ. Βλαστ. ἴποτολμος Κύπρ. ἀπότορμος Κύπρ.
ἴποτορμος Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἐπιθ. ἀπότολμος = ἄτολμος. Τὸ ἀπό-
τορμος καὶ μεσν.

1) Τολμηρὸς Κύπρ. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ.:
Ἰσμ.

Ποιὸς ἐν' ἄξιος τῷ ἀπότορμος νὰ πᾶ νὰ τῆς συντύθῃ;

Κύπρ. — Ποίημ.

Σὰν ἀπὸ χέρι ἀπότολμο | ξεχωριστοῦ τεχνίτη

φανταστικὸν σὰν ἄνλο | δείχνεται κάθε σπῖτι

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ.
στ. 16 (ἐκδ. JSchmitt) «κι ἂν ἦτον τόσα ἀπότολμος νὰ
τοὺς ἀντιμύθῃ, | εὐτὺς χάμω τὸν ἔρριπταν, πολλὰ τὸν
τιμωροῦσαν» καὶ Μαχαιρ. 1,14 (ἐκδ. RDawkins) «τοῦτον
τὸ χαρτὶν μας . . . βουλλωμένον ἔχε το εἰς φύλαξιν εἰς
καλὸν τόπον καὶ μηδὲν εἶναι τινὰς ἀπότορμος νὰ τὸ ἀνοίξῃ
ἡ νὰ τὸ διαβάσῃ». Συνών. παράτολμος. 2) Ταχύς
Κύπρ.: Ἰσμ.

Πκοιὸς ἐν' καλὸς τῷ γλήρορος νὰ φτάσῃ τὴν τθυράν του;

— Ἐγὼ μ' ἄξιος τῷ ἀπότολμος νὰ φτάσω τὴν τθυράν μου
(λέγει ὁ ἵππος).

Ἰν ἐν' ὁ μαῦρος σου καλὸς, φτάν-νεις του ποῦ τοὺς στρών-νουν,
εἰδὲ τῷ ἐν' ποῦ τοὺς ἴποτορμους, φτάν-νεις ποῦ στεφανών-νουν.

ἀποτολμῶ Ἰπ. κ.ά. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 179
ἴποτολμῶ Κύπρ. ἀποτορμῶ Κύπρ. ἴποτορμῶ Κύπρ. ἀπο-
τολμίζω Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποτολμῶ. Τὸ ἀποτορμῶ καὶ μεσν. Πβ.
Μαχαιρ. 1,76 (ἐκδ. RDawkins) «νὰ μὲν ἀποτορμοῦν . . .
νὰ φεύγουν».

Ἰπιχειρῶ τι μὲ τόλμην ἡ τολμῶ πέραν τοῦ δέοντος
ἐνθ' ἄν.: Ἰσμ.

Σῶπα, σῶπ', ἀφεντάκι, δὲν ἀποτολμῶ,

γιατ' εἰμ' ἀντὶ τοῦ γυναικα καὶ χωρίζουμαι

Ἰπ.

Ἰς ἔρτη ὁπκοιὸς ἴποτολμᾷ νὰ μὲ κακολογήσῃ

Κύπρ. — Ποίημ.

Δοξάζω τὸ κορμὶ ποῦ ἀποτολμάει . . .

θεῖκα νὰ μετρηθῇ μὲ τὴν γαλήνη | τῶν ἀγαλμάτων

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπότομα ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπότομος.

1) Ἀποτόμως, αἰφνιδίως: Ἰκοψε ἀπότομα τὴν μιλά.
Ἰλλαξε ὁ καιρὸς ἀπότομα. Μ' ἔπιασε ἀπότομα ἡ βροχή.
Σηκώθηκε κ' ἔφυγε ἀπότομα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄξαφνα.

2) Μεταφ. μὲ τρόπον σκαιόν, τραχύν: Τοῦ εἶπε - τοῦ
μίλησε - τοῦ φέρεθηκε ἀπότομα.

ἀπότομος ἐπιθ. λόγ. κοιν. ἀποτόμ'ς Πόντ. (Ἰμισ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπότομος. Ὁ τύπ. ἀποτόμ'ς ἐκ τοῦ
μεταπλασμένου ἀποτόμης.

1) Ἀπόκρημνος κοιν.: Βράχος ἀπότομος. Βοννὸ ἀπό-
τομο. Κατηφορὶα ἀπότομη. 2) Αἰφνίδιος κοιν.: Ἰκαμε
τ' αὐτοκίνητο ἀπότομη στάσι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπάντε-
χος 1, ἄξαφνος 1. 3) Ὁ μετὰ βίας γινόμενος, βεβια-
σμένος ἔνεκα στενότητος χώρου καὶ τῆς κεκτημένης ταχύ-
τητος κοιν.: Ἰκαμε τ' αὐτοκίνητο ἀπότομη στροφή. 4) Μεταφ.
τραχύς, σκαιὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰμισ.): Ἰνθρωπος ἀπότομος.
Γυναικα ἀπότομη. Τρόποι ἀπότομοι κοιν. Συνών. ἄβρω-
τος 3 β, ἀγενής, ἀγροίκητος Β 4, ἀγροίκος Ι 1,
ἀνεύγενος, βάρβαρος, χωρεάτης, ἀντίθ. εὐγενής,
εὐγενικός. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ φωνῆς σύνηθ.: Φωνὴ ἀπότομη.

